

at kunne udføre disse Forretninger. Der findes som Bilag 3 til Lovudkastet aftrykt en „Overenskomst mellem Finantsministeriet og Nationalbanken, ifølge hvilken denne overtager Finantshovedkassens Forretninger som Hovedkasse for Verne og Lokalkasse for Hovedstaden“. Det specielle Indhold af denne Overenskomst græber ikke saa ganske ubetydeligt ind i Statens hele Regnskabsvæsen, og denne Overenskomst trænger dog ganske sikkert til en nærmere Underjogelse end den, som det enkelte Medlem i Thinget for sig er istand til at anstille. Det er disse Betæneligheder, jeg har ved at gaa ind paa Lovudkastet. Jeg tror, at dette Forslag meget mere end ikke faa andre Forslag egner sig til at prøves i et Udvalg, og jeg skal afvente, hvorvidt Nogen vil understøtte den Betragtning, som jeg her har søgt at gjøre gjældende. Jeg tilføier, at jeg ikke ved disse Udtalelser har bundet mig til nogen Afstemning enten for eller imod dette Forslag, og at jeg ikke udtaler nogen afgjort Dom over, at Kontrakten mellem Banken og Ministeren er for dyr eller er urigtig; men jeg siger, hvad der staar klart for mig, at det ikke ved de foreliggende Oplysninger er givet, at den Besparelse, som Ministeren bebuder, virkelig vil indtræde, hvorimod jeg idetmindste for Diebliffet har den Mening, at dette Forslag vil paaføre Finantserne en større Udgift til Besørgelse af Kasseforretningerne ved Finantshovedkassen.

Finantsministeren: Det ærede Medlem, som nu talte, begyndte sit Foredrag med at opkaste det Spørgsmaal, om det var sømmeligt, at den danske Regjering eller Finantsbestyrelsen ingen Hovedkasse havde og lod Hovedkassens Forretninger besørge ved Nationalbanken. I den Henseende maa jeg tilstaa, at jeg ikke selv har haft nogen Betænelighed. Begreberne om, hvad der er sømmeligt i den Slags Sager, ere maatte noget ubestemte, men man pleier dog gjerne at se hen til, hvad der er slet paa andre Steder, hvor man i det Hele gaar frem paa en forstandig og sømmelig Maade, og naar jeg da ser, hvorledes Forholdet er i andre Lande, f. Ex. i England og Belgien, hvor man netop har indrettet disse

Forhold i den nyere Tid og har følt sig tilfreds med den Ordning, som der er fremkommen, saa har jeg ikke haft den mindste Tanke om, at der skulde være noget mindre Sømmeligt i, at vi fulgte de Monstre, som i denne Retning foreligge for os. Jeg tilstaaer tillige, at det har været mig paafaldende at høre, at der kunde reises nogen Anke om Sømmeligheden i saa Henseende. De øvrige Bemærkninger, som det ærede Medlem har gjort, kom mig unegtelig noget overraskende. Jeg har fra Begyndelsen af ingenlunde været meget ivrig for at faae værkstet en Forandring som den, hvorom Taleren her er, thi det har altid staaet for mig, som om det var et Gode for Administrationen, at man havde en særegen Hovedkasse; men Grunden til, at jeg alligevel har indledet og gennemført de Forhandlinger, hvorpaa det her foreliggende Lovforslag støtter sig, ligger deri, at jeg betragter det som Noget, jeg har taget i Arv. Det har for mig været aldeles utvivlsomt, at der af Rigsdagens og navnlig af Folkethingets Forhandlinger med min Forgænger var fremgaaet som et bestemt Resultat et sædles Duffe om, at man maatte kunne træffe en saadan Ordning, som det blev antaget vilde have flere Fordele ved sig, idet man dels mente derigjennem at kunne opnaa nogen Besparelse og dels troede, at det i det Hele taget var heldigt, at de Penge, der tilhørte Statskassen, og som hidtil havde været i Finantshovedkassen, fandtes i Nationalbanken, hvor de under givne Tilfælde kunde komme til Fordel for Landets Handel og Vandel, for Omsætningen i Landet i det Hele. Dette er, hvis jeg ikke tager feil, de Hovedbetragtninger, der ere gjorte gjældende, dels i det ærede Thing og dels i de Udvalg, som have beskæftiget sig med Sagen, og jeg tror heller ikke, at man, naar man nøie erindrer Forholdene, let vil kunne betvivle, at det var denne Tanke, der fandt sit Udtryk i det Forslag, som den forrige Finantsminister stillede om, at der for Fremtiden indtil videre ikke maatte gives nogen ny fast Ansettelse ved Finantshovedkassen; thi naar man ikke tænkte paa at nedlægge denne Institution i en nær Fremtid, saa var der vist saa Institutioner, hvor man tidligere vilde høre op